

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A hús és a vas határa**

1. A hús és a vas határa

Téli Ágnes

János oldalába éles görcs hasított. A tegnapi vágás a bordáinál újra kiszakadt a hirtelen mozdulattól, s a munkásruha durva vásznán sötét vérfolt terjedt ki. A férfi összegörnyedt, térde hangos koppanással csapódott a csarnok betonjára.

Alinda dühös morgással lépett előre, de mozdulata gyorsabb volt, mint a haragja. Megragadta a férfi izzadt vállát, és teljes testsúlyával megtámasztotta. A generátorházból áradó hőség megperzselte az arcukat, a túlterhelt csapágyak pedig élesen visítottak a hűtőolaj hiányától.

- Állj fel, nem maradhatsz így! - sziszegte a lány élesen. - Ha a kamerák észreveszik, hogy kiesel a munkából, az Őrszemek nem orvost küldenek, hanem selejtezési jegyzőkönyvet vesznek fel. A rendszert nem érdekli a fájdalmad, nekik csak a kimaradt wattok számítanak.

A nagymama lassan engedte el a pedálokat. Megviselt, ráncos keze megremegett a hideg vascsövön.

- Régen - mondta halk, de metsző hangon -, ha valaki elesett, megálltak mellette. Nem a hálózati veszteséget kalkulálták. Ebből a gépezetből kiveszett minden, amitől az ember ember lett.

- A te meséid nem etetnek meg minket, amikor elzárják a tápoldatot! - csattant fel Alinda, miközben János tehetetlen súlya alatt majdnem ő is elvágódott. - Nézz ránk! Csupán biológiai akkumulátorok vagyunk a falak között.

János a lány karjára kulcsolta véres ujjait. A villódzó, sárga vészfényben tekintetük egyetlen hosszú másodpercre találkozott. Ebben a szótlán, elkeseredett kapaszkodásban több volt az emberségből, mint az egész kolónia szabályzatában.